

Polityka terroryzmu: Władza, sympatia i selektywne stosowanie prawa

Niewiele słów w nowoczesnym dyskursie politycznym niesie ze sobą większą wagę — lub niejednoznaczność — niż „terroryzm”. Jest on jednocześnie moralnym potępieniem, klasyfikacją prawną i uzasadnieniem przemocy lub represji. Jest również, co kluczowe, **bronią polityczną**, stosowaną selektywnie i często niekonsekwentnie. Pomimo dziesiątek międzynarodowych porozumień i definicji, nie istnieje wciąż powszechnie akceptowany standard prawny tego, co stanowi terroryzm — nie dlatego, że sam koncept jest nieuchwytny, lecz dlatego, że **sama etykieta jest kształtowana przez władzę**.

W sercu tej niekonsekwencji leży niebezpieczny podwójny standard: **czyny aktorów niepaństwowych są łatwo potępiane jako terroryzm**, podczas gdy **funkcjonalnie identyczne działania uznanych państw są oczyszczane pod terminami takimi jak „operacja wojskowa”, „odwet” czy „straty uboczne”**. To nie jest jedynie semantyka — ma to głęboki wpływ na to, kto jest uznawany za legitymny, czyja przemoc jest akceptowana i czyje cierpienie jest dostrzegane.

Walka Palestyńczyków stanowi jasny i trwały przykład tego podwójnego standardu. Gdy Palestyńczycy stosują przemoc — czy to w celu oporu wobec okupacji, odzyskania ziemi czy protestu przeciwko systemowemu pozbawieniu praw — jest ona niemal powszechnie określana jako „terroryzm” przez dominujące mocarstwa. Gdy izraelskie siły stosują nieproporcjonalną siłę, bombardują obozy dla uchodźców, dokonują zamachów na przywódców za granicą lub umożliwiają osadnicze pogromy, reakcja jest zazwyczaj formułowana w języku bezpieczeństwa narodowego, a nie terroryzmu.

Niniejszy esej dowodzi, że **stosowanie etykiety terroryzmu nie jest przede wszystkim prawne, lecz polityczne**. Odzwierciedla **interesy i sympatie potężnych państw**, a nie konsekwentne stosowanie norm prawnych. Co więcej, sugeruje, że **palestyńskie żądanie równego traktowania w świetle prawa międzynarodowego odzwierciedla podstawową walkę Oświecenia**: odrzucenie arbitralnych przywilejów i nacisk na to, że **prawo musi dotyczyć wszystkich w równym stopniu** — jednostek, narodów i państw.

Rezolucja ZO ONZ 49/60 i prawna definicja terroryzmu

Przyjęta w 1994 roku **Rezolucja Zgromadzenia Ogólnego ONZ 49/60** miała na celu uniwersalne zdefiniowanie terroryzmu. Załączona do niej Deklaracja w sprawie środków eliminacji międzynarodowego terroryzmu potępia:

„Czyny przestępcze, w tym wobec ludności cywilnej, popełnione z zamiarem spowodowania śmierci lub poważnych obrażeń ciała albo wzięcia zakładników, w celu wywołania stanu terroru wśród ogółu społeczeństwa lub grupy osób albo określonych osób, zastraszenia ludności lub zmuszenia rządu lub organizacji międzynarodowej do dokonania lub zaniechania jakiegoś działania.”

Kluczowe jest, że rezolucja **nie rozróżnia między aktorami państwowymi a niepaństwowymi** w swojej definicji. Kryteria są jasne: **celowa przemoc wobec cywilów** mająca na celu **zastraszenie, zmuszenie lub wymuszenie rezultatów politycznych** stanowi terroryzm. W zasadzie może to dotyczyć każdego aktora — państwowego lub innego.

W praktyce jednak rezolucja **prawie nigdy nie jest stosowana wobec działań państw**, nawet gdy dokładnie spełniają definicję. Powód nie leży w niejasności prawnej. Powodem jest **polityczna niechęć** do nazywania po imieniu i zawstydzania potężnych państw lub ich sojuszników. Gdy aktorzy niepaństwowi dopuszczają się takiego zachowania, etykieta „terroryzm” jest natychmiastowa i nieustępliwa. Gdy robią to państwa — zwłaszcza uznane, dominujące militarne lub geopolitycznie sprzymierzone — etykieta jest wyraźnie nieobecna.

Państwo kontra nie-państwo: Podwójny standard w stosowaniu

Liczne operacje izraelskich sił państwowych — od przedpaństwowych Haganah i Irgun po współczesne IDF i Mossad — obejmowały **celowe atakowanie cywilów, stosowanie kar zbiorowych oraz zamachy za granicą**. Zgodnie ze ścisłymi kryteriami rezolucji ZO ONZ 49/60 wiele z tych działań **spełnia definicję terroryzmu**:

- **Masakra w Qibya** (1953): 69 palestyńskich cywilów zabitych, głównie kobiety i dzieci, w ramach karnej akcji mającej „odstraszyć infiltrację”.
- **Kampanie w Gazie** (2008, 2014, 2021, 2023–25): Tysiące zabitych cywilów, bombardowane szkoły i szpitale ONZ, blokady żywności i wody — często uzasadniane jako przeciwdziałanie terroryzmowi, mimo że ich wpływ nie różni się od działań mających **zastraszyć całą populację**.

- **Zamachy „Gniew Boży”** (lata 70.): Bomby samochodowe i pocztowe używane do zabijania podejrzanych bojowników — a w niektórych przypadkach cywilów — w Europie i na Bliskim Wschodzie.
- **Umożliwianie przemocy osadników:** Od pogromów w miastach takich jak Huwara po systemowe ataki na palestyńskich rolników i dzieci, przemoc osadników regularnie spotyka się z **ochroną wojskową lub obojętnością**, skutecznie sankcjonując ją jako ramię polityki państwowej.

Żadne z tych działań nigdy nie jest określane jako „terroryzm” przez społeczność międzynarodową — nawet przez samą ONZ. Używany język to „odwet”, „bezpieczeństwo” lub „konieczność wojskowa”. W najlepszym razie takie działania klasyfikowane są jako **naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego**, traktowane jako zbrodnie wojenne lub naruszenia proporcjonalności — nie terroryzm.

Przemoc palestyńska i uniwersalność etykiety

Z kolei przemoc palestyńska — nawet gdy skierowana przeciwko celom wojskowym lub przedstawiana jako opór — jest **powszechnie określana jako terroryzm**. Od zamachów samobójczych podczas Drugiej Intifady po ostrzał rakietowy z Gazy, etykieta jest natychmiastowa i absolutna. Nawet **nieprzemocowy opór** Palestyńczyków — jak ruch Boycott, Divestment, Sanctions (BDS) — bywa czasami kryminalizowany lub utożsamiany z „wspieraniem terroryzmu” przez niektóre państwa.

Asymetria jest oczywista: Palestyńczyków ocenia się po wynikach, niezależnie od kontekstu. Izrael ocenia się po intencjach, niezależnie od wyników.

Rola uznania, sympatii i władzy

Ta rozbieżność wynika z podstawowego faktu politycznego: **etykieta terroryzmu nie jest stosowana przez organy prawne w izolacji**, lecz przez **potężne państwa, instytucje medialne i organizacje międzynarodowe** pod wpływem strategicznych sojuszy i sympatii politycznych.

- **Uznanie państwowe** nadaje legitymizację. Izrael, jako uznane państwo, jest postrzegany jako posiadający suwerenne prawo do użycia siły. Palestyńczycy, pozbawieni pełnego uznania i państwowości, są widziani jako nielegitymowani aktorzy — nawet gdy powołują się na prawa wynikające z prawa międzynarodowego (np. prawo do oporu wobec okupacji na mocy rezolucji ONZ 37/43).
- **Sympatia polityczna** ma znaczenie. Na Zachodzie Izrael jest postrzegany jako demokracja, regionalny sojusznik, bastion przeciwko ekstremizmowi. Tworzy to domniemanie **dobrej wiary**. Palestyńczycy są kojarzeni z islamizmem, autorytaryzmem lub terroryzmem — tworząc domniemanie **złej wiary**. Te sympatie kształtują nie tylko narracje medialne, ale również język prawny i dyplomatyczny.
- **Władza chroni przed osądem.** Państwa posiadające weto w ONZ, silne sojusze wojskowe (np. z USA) lub wpływy ekonomiczne rzadko podlegają międzynarodowemu ściganiu lub etykietowaniu. Dlatego terroryzm, podobnie jak zbrodnie wojenne, jest często **karany tylko gdy popełniają go słabi**.

V. Walka palestyńska a ideał Oświecenia

W swej istocie palestyńskie żądanie to nie tylko ziemia, suwerenność czy uznanie — to żądanie **równego stosowania prawa**. To żądanie, aby **te same zasady stosowane wobec innych były stosowane wobec nich** — czy to w prawie do oporu, prawie do życia czy prawie do sprawiedliwości.

W tym sensie walka palestyńska odzwierciedla **podstawowe zmagania Oświecenia**. Tak jak myśliciele XVIII wieku odrzucili **boskie prawo królów** — koncepcję, że niektórzy władcy stoją ponad prawem z racji urodzenia lub tytułu — tak Palestyńczycy dziś odrzucają **immunitet państw** przed odpowiedzialnością prawną.

Myśliciele Oświecenia tacy jak Rousseau, Monteskiusz i Kant argumentowali, że **prawo musi dotyczyć wszystkich w równym stopniu**, w przeciwnym razie nie jest prawem, lecz tyranią. Argumentowali, że **suwerenność należy do ludu**, nie do władców, którzy roszczą sobie do niej prawo z własnej woli. Palestyńczycy również twierdzą, że **państwowość nie powinna decydować o tym, kto jest humanizowany, kto kryminalizowany ani czyje cierpienie się liczy**.

Określanie jednego bombardowania terroryzmem, a drugiego bezpieczeństwem — mimo identycznych środków i celów — oznacza przywrócenie logiki arystokracji: że **niektóre życia są święte, a inne wydane na pastwę**. Że jedni mają prawo do oporu, a inni jedynie prawo do cierpienia.

Żądanie konsekwentnego prawa — czy to w stosowaniu Konwencji Genewskich, ściganiu zbrodni wojennych czy definiowaniu terroryzmu — to żądanie nie tylko sprawiedliwości, ale **samej nowoczesności**.

Wniosek: W stronę uniwersalnego standardu

Jeśli terroryzm ma być czymś więcej niż polityczną obelgą — jeśli ma być znaczącą kategorią prawną — musi być **stosowany konsekwentnie**. Oznacza to:

- Uznanie, że **aktorzy państwowi mogą popełniać terroryzm**, tak samo jak aktorzy niepaństwowi.
- Przyznanie, że **celowe atakowanie cywilów w celu osiągnięcia celów politycznych** jest terroryzmem, niezależnie od flagi, religii czy wartości strategicznej aktora.
- Stosowanie definicji prawnych takich jak ZO ONZ 49/60 do **działań, nie aktorów**.

Niepowodzenie w tym nie tylko utrwała niesprawiedliwość — podważa samą ideę prawa międzynarodowego. Mówi światu, że prawo nie jest uniwersalne, lecz bronią potężnych. Mówi uciśnionym, że ich jedyną winą jest słabość.

Palestyńskie wezwanie do równych praw, równej ochrony i równego osądu w świetle prawa nie jest radykalnym żądaniem — jest **samą esencją Oświecenia** i miarą każdej cywilizacji, która twierdzi, że je czci.

Załącznik: Incydenty spełniające ścisłą literalną definicję terroryzmu zgodnie z Rezolucją ZO ONZ 49/60

Zastosowane bez zwyczajowego wyłączenia aktorów państwowych lub wspieranych przez państwo.

A. Masakry (celowe zabijanie cywilów na dużą skalę w celu zastraszenia i wymuszenia ucieczki lub poddania się)

Nr.	Incydent	Data	Sprawca(y)	Miejsce	Ofiary	Dlaczego spełnia definicję
A1	Zamach na Hotel King David	22 lipca 1946	Irgun Zwai Leumi (Menachem Begin)	Jerozolima	91 zabitych (41 Arabów, 28 Brytyjczyków, 17 Żydów, inni)	Bomba podłożona w brytyjskiej siedzibie administracyjnej obsadzonej cywilami z zamiarem zabicia mieszkańców i zastraszenia rządu mandatowego do opuszczenia Palestyny. Nocny atak z wysadzaniem domów ze śpiącymi rodzinami w celu zastraszenia arabskich wiosek w odwecie za pobliski incydent, sygnalizując szersze zastraszanie podczas wojny domowej.
A2	Masakra w Al-Khisas	18 grudnia 1947	Palmach (elitarna jednostka Haganah)	Al-Khisas, Galilea	10–15 zabitych wieśniaków (w tym 5 dzieci)	Odwetowy szturm na wieś po ataku na rafinerię; rozkazy zabijania maksymalnej liczby dorosłych mężczyzn w domach w celu wywołania strachu i zniechęcenia arabskiego oporu.
A3	Masakra w Balad al-Shaykh	31 grudnia 1947	Palmach (Haganah)	Balad al-Shaykh, Hajfa	60–70 zabitych wieśniaków	

Nr.	Incydent	Data	Sprawca(y)	Miejsce	Ofiary	Dlaczego spełnia definicję
A4	Masakra w Sa'sa'	14–15 lutego 1948	Palmach (Haganah)	Sa'sa', okręg Safed	60 zabitych wieśniaków (w tym dzieci)	Wysadzanie domów z mieszkańcami w środku; jawny „modelowy rajd” na wyludnienie w celu zastraszenia galilejskich wiosek do ucieczki. Systematyczne zabijanie dom po domu, okaleczenia i publiczne
A5	Masakra w Deir Yassin	9 kwietnia 1948	Irgun i Lehi (przy zgodzie Haganah)	Deir Yassin, korytarz jerozolimski	107–140 zabitych wieśniaków (w tym kobiety, dzieci, starsi)	obnoszenie ciał w wyraźnym celu zastraszenia palestyńskiej populacji do masowej ucieczki (bezpośredni wyzwalacz exodusu 1948). Egzekucje jeńców i cywilów po zdobyciu w celu zastraszenia okolicznych społeczności w rejonie Safed podczas Operacji Yiftah.
A6	Masakra w Ein al-Zeitun	2–3 maja 1948	Palmach (Haganah)	Ein al-Zeitun, Safed	70+ zabitych wieśniaków	Szturm z gwałtami i masowymi pochówkami w celu zastraszenia i wyludnienia wsi w ramach podboju Lod-Ramle.
A7	Masakra w Abu Shusha	13–14 maja 1948	Brygada Givati (Haganah)	Abu Shusha, okręg Ramle	60–70 zabitych wieśniaków	Rozstrzeliwanie młodych mężczyzn po kapitulacji i pochówki w masowych grobach w celu wymuszenia ucieczki palestyńskiej ludności przybrzeżnej i zabezpieczenia Hajfy.
A8	Masakra w Tantura	22 maja 1948	Brygada Alexandroni (Haganah)	Tantura, wybrzeże Hajfy	200+ zabitych wieśniaków	Nieodróżnicowane strzelaniny, masakra w
A9	Masakry w Lydda (Lod) i	11–14 lipca 1948	Brygady Yiftach i 8. Pancerna (Yitzhak Rabin,	Lydda i Ramle	250–1,700 zabitych; 70 000 wypędzonych	

Nr.	Incydent	Data	Sprawca(y)	Miejsce	Ofiary	Dlaczego spełnia definicję
	Ramle oraz wypędzenie		Palmach) na rozkaz Ben-Guriona		marszem na wygnanie	meczenie (ok. 200 zabitych) i marsz śmierci w 40 °C w celu zastraszenia i wyludnienia kluczowych miast na drodze do Jerozolimy. Egzekucje po kapitulacji udokumentowane przez obserwatorów ONZ w celu zniechęcenia do oporu i wymuszenia exodusu chrześcijańskich Arabów z Dolnej Galilei.
A10	Masakra w Eilabun	30 października 1948	Brygada Golani (IDF)	Eilabun, okręg Tyberiada	14 wieśniaków straconych	Egzekucje po kapitulacji; dowódca krótko aresztowany, ale zamiar był zastraszenie przygranicznych populacji podczas Operacji Hiram. Trójfazowy szturm zabijający mieszkańców w domach,
A11	Masakra w Hula	31 października 1948	Brygada Carmeli (IDF)	Hula, granica libańska	35–58 zabitych wieśniaków	meczenie i jaskiniach w celu zastraszenia pozostałych wsi na froncie południowym. Egzekucje po kapitulacji, gwałty, palenie ciał i wysadzenie meczetu z uchodźcami w środku w celu przyspieszenia ucieczki z Galilei.
A12	Masakra w Al-Dawayima	29 października 1948	89. Batalion Komandosów (IDF)	Al-Dawayima, okręg Hebronu	80–455 cywilów (szacunki różne)	Rozstrzelanie mężczyzn i zniszczenie wsi w celu zastraszenia grup nomadycznych do porzucenia tradycyjnych ziem.
A13	Masakry w Safsaf i Saliha	29–30 października 1948	7. Brygada Pancerna (IDF)	Safsaf i Saliha, Górna Galilea	52–70 w Safsaf, 60–94 w Saliha	
A14	Masakra Arab al-Mawasi	2 listopada 1948	Siły IDF	Okolice Eilabun, Tyberiada	14 Beduinów zabitych	

Nr.	Incydent	Data	Sprawca(y)	Miejsce	Ofiary	Dlaczego spełnia definicję
A15	Masakra w Qibya	14–15 października 1953	Jednostka 101 IDF i spadochroniarze (Ariel Sharon)	Qibya, Zachodni Brzeg (wtedy Jordania)	69 wieśniaków (⅔ kobiety i dzieci)	Wysadzanie domów i szkoły z mieszkańcami w środku jako odwet w celu zastraszenia przygranicznych wsi jordańskich. Przeszukiwania domów z masowymi egzekucjami i pochówkami związanych mężczyzn w celu wymuszenia kontroli podczas okupacji Synaju. Egzekwowanie „strzelać i zabijać” zaskakującej godziny policyjnej wobec wracających robotników w celu zastraszenia arabskiej populacji Izraela podczas kryzysu sueskiego.
A16	Masakra w Khan Yunis	3 listopada 1956	Siły IDF	Khan Yunis, Strefa Gazy	275–400 zabitych Palestyńczyków	Umożliwienie i ułatwienie rzezi w celu zastraszenia pozostałych zwolenników OWP i wymuszenia całkowitej ewakuacji bojowników z Libanu.
A17	Masakra w Kafr Qasim	29 października 1956	Izraelska Straż Graniczna	Kafr Qasim, Izrael	49 arabskich obywateli (w tym 23 dzieci)	
A18	Masakry w Sabra i Szatila	16–18 września 1982	Libańscy falangiści pod okrażeniem IDF, oświetleniem i kontrolą wejść (Ariel Sharon uznany osobiście odpowiedzialnym przez Komisję Kahana)	Obozy uchodźców w Bejrucie	800–3 500 palestyńskich i libańskich cywilów	

B. Zamachy celowe / egzekucje pozasądowe z intencją terroru

Nr.	Incydent	Data	Sprawca(y)	Miejsce	Ofiary	Dlaczego spełnia definicję
B1	Sprawa Lillehammer	21 lipca 1973	Zespół Mossad „Gniew Boży”	Lillehammer, Norwegia	Niewinny marokański kelner Ahmed Bouchiki zamordowany	Publiczna egzekucja pomyłkowa w celu zastraszenia sieci OWP na całym świecie (klasyczny podpis kampanii państwowego terroru).
B2	Zamach na Salah Shehadeh	22 lipca 2002	Izraelskie Siły Powietrzne (bomba 1-tonowa)	Gaza (gęsto zaludniona)	15 zabitych (w tym żona Shehadeha, 14-letnia córka, 9 innych dzieci)	Świadome użycie nieproporcjonalnej amunicji w bloku mieszkalnym w celu dekapitacji

Nr.	Incydent	Data	Sprawca(y)	Miejsce	Ofiary	Dlaczego spełnia definicję
B3	Zamach na Mohammeda Deifa (lipiec 2024)	13 lipca 2024	Izraelskie Siły Powietrzne	Obóz dla przesiedleńców Khan Yunis	90+ zabitych cywilów (potwierdzone)	Hamasu przy jednoczesnym świadomym spowodowaniu masowych śmierci cywilnych w celu zastraszenia populacji Gazy. Atak na obóz namiotowy z tysiącami przesiedlonych cywilów w celu eliminacji dowódcy przy akceptacji masowych śmierci cywilnych w celu zastraszenia i złamania oporu Gazy. Systematyczny ogień z ostrej amunicji do w większości nieuzbrojonych demonstrantów (w tym medyków i dziennikarzy) w celu zastraszenia populacji Gazy i wymuszenia zaprzestania protestów granicznych.
B4	Kampania snajperska „Wielki Marsz Powrotu” w Gazie	30 marca 2018 – grudzień 2019	Jednostki snajperskie IDF pod wyraźnymi zasadami użycia broni	Płot Gaza–Izrael	223 zabitych, 13 000+ rannych (wielu trwale okaleczonych)	

C. Przemoc osadników (aktorzy niepaństwowi z częstą bezkarnością państwową)

Nr.	Incydent	Data	Sprawca(y)	Miejsce	Ofiary	Dlaczego spełnia definicję
C1	Morderstwo Mohammeda Abu Khdeira	2 lipca 2014	Żydowski ekstremiści (tło osadnicze)	Wschodnia Jerozolima	16-latek porwany, pobity, spalony żywcem	Żywe spalenie w odwecie w celu zastraszenia palestyńskich mieszkańców Jerozolimy po zabójstwie trzech izraelskich nastolatków. Obrzucenie koktajlami Mołotowa śpiącego domu rodziny z graffiti „Zemsta” w celu zastraszenia Palestyńczyków i przyspieszenia przejęcia ziemi (doktryna „cena za życie”).
C2	Podpalenie w Duma	31 lipca 2015	Amiram Ben-Uliel i sieć Hilltop Youth	Wioska Duma, Zachodni Brzeg	18-miesięczny Ali Dawabsheh spalony żywcem; oboje rodzice później zmarli	

Nr.	Incydent	Data	Sprawca(y)	Miejsce	Ofiary	Dlaczego spełnia definicję
C3	Tortury w Wadi as-Seeq	12 października 2023	Uzbrojeni osadnicy w mundurach wojskowych	Wadi as-Seeq, Dolina Jordanu	Wielu palestyńskich pasterzy torturowanych przez godziny (oparzenia papierosami, bicie, oddawanie moczu, próba gwałtu)	Wielogodzinne sadystyczne tortury w celu zastraszenia społeczności pasterzy do porzucenia pastwisk.
C4	Pogrom osadników w kwietniu 2024 (po zabójstwie Benjamina Achimeira)	12–15 kwietnia 2024	Setki uzbrojonych osadników	11 palestyńskich wiosek (al-Mughayyir, Douma itd.)	4 Palestyńczyków zabitych, dziesiątki rannych, setki domów/samochodów spalonych	Pogromy karne na niepowiązanych wioskach w celu zastraszenia całych okręgów i wymuszenia poddania się lub ucieczki.
C5	Pogrom w Huwara	26 lutego 2023	Dziesiątki uzbrojonych osadników (zorganizowani przez media społecznościowe)	Huwara, okręg Nablus, Zachodni Brzeg	1 Palestyńczyk zabity, ~400 rannych (w tym strzelaniny), powszechne zniszczenia mienia (spalone samochody/domy)	Skoordynowane ataki odwetowe na wieś po śmierci osadników, wyrażenie w celu zastraszenia i ukarania palestyńskiej populacji (eskalacja „cena za życie” po wyborach).
C6	Atak na zbiory oliwek na Afaf Abu Alia	Październik 2025	Izraelscy osadnicy (wielu napastników)	Nieokreślona wioska na Zachodnim Brzegu (gaje oliwne)	1 pobita do nieprzytomności (Afaf Abu Alia hospitalizowana); zaatakowany dziennikarz	Atak na palestyńskich zbieraczy i międzynarodowych obserwatorów w celu zastraszenia rolników, zakłócenia źródeł utrzymania i uniemożliwienia dostępu do ziemi w sezonie zbiorów.
C7	Tortury jagniąt	Listopad 2025	Izraelscy osadnicy (sfilmowana grupa)	Palestyńska zagroda, Zachodni Brzeg	Zwierzęta torturowane/zabite (jagnięta w zagrodzie)	Okrucieństwo wobec zwierząt gospodarskich jako pośrednie zastraszanie w celu terroryzowania pasterzy i wymuszenia ekonomicznego porzucenia pastwisk.
C8	Ataki na Turmus Ayya, Sinjil, Ein Siniya (po uwolnieniu więźniów)	17 stycznia 2025	Ultranacjonalistyczni osadnicy (grupa „Walczący o Życie”)	Turmus Ayya, Sinjil, Ein Siniya, okręg Ramallah, Zachodni Brzeg	Zniszczenia mienia (wiele domów/pojazdów spalonych); brak zgłoszonych zgonów	Podpalenia i wandalizm zaplanowane na zepsucie palestyńskich obchodów uwolnienia więźniów, mające

Nr.	Incydent	Data	Sprawca(y)	Miejsce	Ofiary	Dlaczego spełnia definicję
C9	Strzelanina do Awdaha al-Hathaleena w Um al-Kheir	Czerwiec 2025	Osadnik (Yinon Levi, sankcjonowany przez UE)	Um al-Kheir, South Hebron Hills, Zachodni Brzeg	1 zabity (aktywista pokojowy Awdah al-Hathaleen); krewni aresztowani przez IDF	wywołać strach i potwierdzić dominację. Celowe zastrzelenie aktywisty, po którym wojsko aresztowało rodzinę ofiar w celu zastraszenia społeczności beduińskiej i ułatwienia przejęcia ziemi (trwająca kampania wysiedleń). Strzelanina i pobicie ojca/syna podczas pracy w polu w celu zastraszenia rolników i ograniczenia dostępu do ziemi rolniczej. Rajdy pasterskie w celu zajęcia pól i zastraszenia mieszkańców do ucieczki, część systematycznego zawłaszczania ziemi.
C10	Napad na Shadi a-Tarawah i rodzinę	Maj 2025	Izraelscy osadnicy	Qa'un Plain lub podobny, Zachodni Brzeg	1 ranny (Shadi a-Tarawah postrzelony, stracił nogę); nastoletni syn pobity	Zniszczenia mienia/środków do życia (rajd z zwierzętami); brak bezpośrednich ofiar
C11	Rajd na wioskę Khilet a-Dabe'	31 maja 2025	Izraelscy osadnicy ze stadami	Khilet a-Dabe', Zachodni Brzeg		Rzeź zwierząt gospodarskich w celu ekonomicznego terroryzowania i wysiedlania rodzin pasterskich z tradycyjnych ziem. Wspólne pobicie osadnika-wojskowego rolnika podczas zbiorów w celu wywołania strachu i ograniczenia palestyńskiego dostępu do gajów.
C12	Zabijanie koźląt	25 maja 2025	Izraelscy osadnicy	Nieokreślony obszar pasterski Zachodniego Brzegu	Zwierzęta zabite (koźłeta)	
C13	Napad na rolnika oliwnego w Nahhalin	24 października 2025	Izraelski osadnik przy wsparciu IDF	Nahhalin, okręg Betlejem, Zachodni Brzeg	1 ciężko pobity (58-letni rolnik); badane przez IDF	
C14	Atak na strefę przemysłową Beit Lid i Beduinów	Listopad 2025 (ostatnie dni przed 14 listopada)	Duży tłum zamaskowanych osadników	Beit Lid (strefa przemysłowa) i pobliskie miejsca beduińskie, Zachodni Brzeg	Spalone mienie (ciężarówki/budynki); ataki na żołnierzy; brak określonych palestyńskich ofiar	Zorganizowane podpalenia i ataki w celu wysłania sygnału nieograniczonego zasięgu w obszarach miejskie/wiejskie,

Nr.	Incydent	Data	Sprawca(y)	Miejsce	Ofiary	Dlaczego spełnia definicję
C15	Podpalenie meczetu Hamida	Listopad 2025 (czwartek przed 14 listopada)	Żydowscy osadnicy	Okolice meczetu Hamida, Zachodni Brzeg	Uszkodzone mienie (ślady ognia na ścianach/podłogach); brak zgonów	zastraszając cywilów i nawet siły państwowe. Podpalenie miejsca kultu z graffiti grożącym wojsku („Nie boimy się was”) w celu zastraszenia społeczności muzułmańskich i potwierdzenia supremacji ideologicznej. Nocne podpalenia pojazdów i budynków w celu zastraszenia mieszkańców i zakłócenia codziennego życia w okresie eskalacji przemocy w sezonie zbiorów. Nękanie, kamieniowanie i strzelaniny wymuszające drugie wysiedlenie (uchodźcy po 1948) w celu zastraszenia i opróżnienia wioski na rzecz przejęcia ziemi. Podpalenia blisko historycznego kościoła i ataki na domy w celu zastraszenia mniejszości chrześcijańskich Palestyńczyków i rozszerzenia kontroli osadników. Odwetowe pobicia po atakach palestyńskich, ale wykorzystane do zastraszania szerszej społeczności przy bezkarności.
C16	Podpalenie w wiosce Burqa	15 lipca 2025	Izraelscy osadnicy (nocny rajd)	Burqa, na wschód od Ramallah, Zachodni Brzeg	Wiele samochodów/domów zniszczonych przez ogień; brak obrażeń	Nękanie, kamieniowanie i strzelaniny wymuszające drugie wysiedlenie (uchodźcy po 1948) w celu zastraszenia i opróżnienia wioski na rzecz przejęcia ziemi. Podpalenia blisko historycznego kościoła i ataki na domy w celu zastraszenia mniejszości chrześcijańskich Palestyńczyków i rozszerzenia kontroli osadników. Odwetowe pobicia po atakach palestyńskich, ale wykorzystane do zastraszania szerszej społeczności przy bezkarności.
C17	Kampania wypędzenia Mughayyir al-Deir	Maj 2025	Zamaskowani osadnicy (przy obecności IDF)	Mughayyir al-Deir, na wschód od Ramallah, Zachodni Brzeg	Wielu rannych (kamieniowanie, strzelanina); całkowite wysiedlenie wioski	Nękanie, kamieniowanie i strzelaniny wymuszające drugie wysiedlenie (uchodźcy po 1948) w celu zastraszenia i opróżnienia wioski na rzecz przejęcia ziemi. Podpalenia blisko historycznego kościoła i ataki na domy w celu zastraszenia mniejszości chrześcijańskich Palestyńczyków i rozszerzenia kontroli osadników. Odwetowe pobicia po atakach palestyńskich, ale wykorzystane do zastraszania szerszej społeczności przy bezkarności.
C18	Ataki na chrześcijańskie miasto Taybeh	Lipiec 2025 (ostatni tydzień przed 17 lipca)	Izraelscy osadnicy	Taybeh, Zachodni Brzeg (miasto chrześcijańskie)	Atakowane mienie (pożary blisko kościoła z V w., domy); brak określonych ofiar	Nękanie, kamieniowanie i strzelaniny wymuszające drugie wysiedlenie (uchodźcy po 1948) w celu zastraszenia i opróżnienia wioski na rzecz przejęcia ziemi. Podpalenia blisko historycznego kościoła i ataki na domy w celu zastraszenia mniejszości chrześcijańskich Palestyńczyków i rozszerzenia kontroli osadników. Odwetowe pobicia po atakach palestyńskich, ale wykorzystane do zastraszania szerszej społeczności przy bezkarności.
C19	Ataki na Sinjil (po zabójstwach)	Lipiec 2025 (piątek przed 17 lipca)	Izraelscy osadnicy	Sinjil, Zachodni Brzeg	Obrażenia od pobić; 6 aresztowanych/zwolnionych	Nękanie, kamieniowanie i strzelaniny wymuszające drugie wysiedlenie (uchodźcy po 1948) w celu zastraszenia i opróżnienia wioski na rzecz przejęcia ziemi. Podpalenia blisko historycznego kościoła i ataki na domy w celu zastraszenia mniejszości chrześcijańskich Palestyńczyków i rozszerzenia kontroli osadników. Odwetowe pobicia po atakach palestyńskich, ale wykorzystane do zastraszania szerszej społeczności przy bezkarności.
C20	Udokumentowany przez B'Tselem atak na nastolatka i postrzelenie ojca	Czerwiec 2025	Izraelscy osadnicy	Nieokreślony obszar Zachodniego Brzegu	1 postrzelony (ojciec stracił nogę); nastolatek pobity	Przemoc skierowana na rodzinę podczas rutynowych czynności w celu

Nr.	Incydent	Data	Sprawca(y)	Miejsce	Ofiary	Dlaczego spełnia definicję
						wywołania strachu i ograniczenia poruszania się w obszarach wiejskich.

Te 32 incydenty (18 masakr, 4 zamachy, 20 ataków osadników) w sposób jednoznaczny spełniają każdy element Rezolucji ZO ONZ 49/60, gdy definicja jest stosowana literalnie i bez politycznego wyłączenia zwykle przyznawanego aktorom państwowym lub chronionym przez państwo. Łącznie spowodowały tysiące cywilnych śmierci i były zamierzone — jak przyznali sprawcy, dowódcy lub późniejsze izraelskie dochodzenia — w celu wywołania terroru, zastraszenia populacji lub wymuszenia rezultatów polityczno-terytorialnych.